

ΤΜΗΜΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ: ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ (INTERNATIONAL MOMENTARY FUND) ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: ΣΕΡΙΑΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΕΜ:3517

ΕΠΟΠΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΤΣΟΥΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΗΣ:

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η μελέτη αυτή αναφέρεται στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο συγκριτικά με την Παγκόσμια Οικονομία. Πιο συγκεκριμένα περιγράφει τον ρόλο του ΔΝΤ καθώς και την σημαντικότητα του σε παγκόσμιο επίπεδο, ιδιαίτερα για τον περιορισμό της φτώχειας και την ανάπτυξη των χωρών που το έχουν ανάγκη. Για να επιτύχει το ΔΝΤ αυτόν τον βασικό του στόχο οφείλει να προσαρμόζεται στις συνθήκες των χωρών και να ακολουθεί κάθε φορά τις κατάλληλες στρατηγικές. Όλα αυτά για να γίνουν πραγματικότητα χρειάζεται έγκυρη πληροφόρηση, σωστός προγραμματισμός και ομαλή συνεργασία των αρμόδιων.

Η παγκόσμια οικονομία είναι η οικονομία πολλών διαφορετικών χωρών οι οποίες αλληλοεξαρτώνται και αλληλοεπηρεάζονται. Οι τεχνολογίες της πληροφόρησης και των επικοινωνιών σε συνδυασμό με τις εξελίξεις της τεχνολογίας σε πολλούς τομείς, όπως επίσης και η ένταξη στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα μεγάλων αναπτυσσόμενων χωρών, είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία μια νέας παγκόσμιας οικονομίας. Βασικό χαρακτηριστικό της είναι η αλληλεξάρτηση των οικονομιών μέσω του διεθνούς εμπορίου, τις κινήσεις των κεφαλαίων και την μεταφορά τεχνολογίας.

Την παγκόσμια οικονομία στηρίζει το ΔΝΤ, το οποίο προσπαθεί ώστε να κατακτηθούν τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα όσο αναφορά ην οικονομία. Το ΔΝΤ είναι ένας φορέας με στόχο το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Δημιουργήθηκε το 1945 χάρη στην συμφωνία του Bretton Woods το 1944. Ένας από τους βασικότερους σκοπούς του ΔΝΤ είναι η σταθερότητα του Διεθνούς νομισματικού συστήματος. Με άλλα λόγια η υποστήριξη του συστήματος ισοτιμιών συναλλάγματος και διεθνών πληρωμών. Όταν ο στόχος αυτός επιτευχθεί, τότε θα επέλθει και το επιθυμητό αποτέλεσμα, το οποίο είναι η βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη με την αύξηση του βιοτικού επιπέδου και την μείωση της φτώχειας.

Περιεχόμενα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	2
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	4
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	5
ΤΟ ΔΝΤ.....	6
ΟΡΙΣΜΟΣ.....	6
ΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΔΝΤ	7
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΚΑΙ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΔΝΤ	9
Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΔΝΤ.....	10
ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΝΤ	11
Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ BRETTON WOODS	12
ΔΝΤ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ	13
ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΝΤ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.....	13
Η ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΝΤ	15
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ.....	16
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.....	16
ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ	18
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ	19
Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ KEYNES.....	21
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	22
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	23

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα εργασία επισφραγίζει τις σπουδές μου στο ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας, στο Τμήμα Διεθνούς Εμπορίου. Το θέμα της εργασίας μου είναι «Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και ο ρόλος του στην Παγκόσμια Οικονομία». Στόχος της εργασίας μου είναι η έρευνα γύρω από το συγκεκριμένο θέμα και η συμβολή της εργασίας μου στην επιστημονική κοινότητα.

Στην εκπόνηση της εργασίας μου βοήθησε ιδιαίτερα ο επόπτης καθηγητής μου κύριος Νικόλαος Τσουνής, τον οποίο θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά. Επίσης, επιθυμώ να ευχαριστήσω την οικογένεια μου για την ηθική και υλική στήριξη προς εμένα, σε όλη την διάρκεια των σπουδών μου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το ΔΝΤ έχει ως βασικό του στόχο την εξάλειψη των ανισοτήτων και την ισορροπημένη αύξηση του διεθνούς εμπορίου. Επιμέρους στόχοι του είναι η ύπαρξη υψηλών επιπέδων απασχόλησης και η ανάπτυξη των παραγωγικών πόρων των μελών έτσι ώστε να μειωθεί η φτώχεια. Η σχέση που δημιουργείται ανάμεσα στο ΔΝΤ και την παγκόσμια οικονομία είναι αναπόφευκτη καθώς για να πραγματοποιηθούν οι σκοποί του ΔΝΤ, οι δραστηριότητες του επηρεάζουν άμεσα το διεθνές εμπόριο και ως εκ τούτου την παγκόσμια οικονομία. Όλα αυτά παρουσιάζει παρακάτω η παρούσα εργασία.

Πιο αναλυτικά, η εργασία αυτή αφορά το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τον ρόλο που διαδραματίζει στην Παγκόσμια Οικονομία. Αρχικά στην εργασία μου θα αναφερθώ γενικότερα στην έννοια του ΔΝΤ και έπειτα στους λόγους που δημιουργήθηκε καθώς και στους στόχους του. Επιπλέον, θα γίνει αναφορά στην διοικητική του διάρθρωση και τα μέλη που το αποτελούν. Στην συνέχεια θα προβληθούν κάποιες από τις επικρίσεις που έχει δεχτεί το ΔΝΤ όσο αναφορά τον τρόπο λειτουργίας του. Έπειτα, θα αναφερθώ σε ένα σημαντικό παράγοντα της δημιουργίας του, την συμφωνία του Bretton Woods και θα συνεχίσω με την προώθηση της οικονομικής σταθερότητας χάρη στο ΔΝΤ. Τέλος, θα βρίσκεται μια από τις σημαντικότερες ίσως ενότητες της εργασίας μου. Θα είναι η ενότητα, η οποία αναφέρεται στον ρόλο του ΔΝΤ στην παγκόσμια οικονομία. Στην ενότητα αυτή αρχικά θα γίνει μια σύντομη ιστορική αναδρομή της ιστορίας της παγκόσμια οικονομίας και στην συνέχεια θα αναφερθεί το πώς το ΔΝΤ επηρεάζει την παγκόσμια οικονομία και σε τι βαθμό και με ποιον τρόπο την έχει βελτιώσει.

ΤΟ ΔΝΤ

ΟΡΙΣΜΟΣ

Το ΔΝΤ ιδρύθηκε στις 27 Δεκεμβρίου του 1945 σύμφωνα με το Φεκ 315 και τον Αναγκαστικό Νόμο 766 [2] στην Ουάσινγκτον (πρωτεύουσα των ΗΠΑ), η οποία ορίστηκε ως η έδρα του οργανισμού, καθώς έχει το υψηλότερο ποσοστό συμμετοχής. Η ίδρυση του οργανισμού έγινε αφού συνομολόγησαν 29 χώρες, οι οποίες συνέβαλλαν στο 80% του κεφαλαίου. Επίσης, σημαντικός παράγοντας ώστε να δημιουργηθεί το ΔΝΤ ήταν η Διεθνής, Νομισματική και χρηματοδοτική Συνδιάσκεψη που έλαβε χώρα στο Bretton Woods του New Hampshire των ΗΠΑ, πριν από ένα περίπου χρόνο από την ίδρυση του ΔΝΤ, από 1 έως 22 Ιουλίου του 1944.

Πιο συγκεκριμένα, το ΔΝΤ είναι ένας διεθνής οργανισμός, στόχος του οποίου είναι το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Το σύστημα αυτό λειτουργεί παρακολουθώντας τις συναλλαγματικές ισοτιμίες και τα ισοζύγια πληρωμών και προσφέροντας επιπλέον οικονομική και τεχνική βοήθεια όταν αυτό του ζητηθεί. Το κίνητρο που ώθησε στην ίδρυση του ΔΝΤ ήταν η ανάγκη να διαμορφωθεί ένα πλαίσιο οικονομικής συνεργασίας, ενάντια στην υποτίμηση του νομίσματος που είχε οδηγήσει στην «Μεγάλη Ύφεση» της δεκαετίας του 1930.

Σκοπός της δημιουργίας του ΔΝΤ ήταν να προλάβει πιθανές οικονομικές κρίσεις όπως η μεγάλη οικονομική κρίση. Βασικό μέλημα του είναι η δημιουργία και η συντήρηση του διεθνούς νομισματικού συστήματος. Επιπλέον συμβάλει στις συναλλαγές συναλλάγματος ώστε να υπάρχει ένα ισορροπημένο οικονομικό εμπόριο. Για να πετύχει αυτό, το ΔΝΤ δίνει έμφαση στο να συμβουλεύσει τις μακροχρόνιες πολιτικές κάθε χώρας, οι οποίες αντιμετωπίζουν προβλήματα στον τομέα αυτό, έχοντας επιπτώσεις στην συναλλαγματική ισοτιμία τους, τα χρήματα και την πιστωτική τους διαχείριση.

Άλλη μια αρμοδιότητα του ΔΝΤ είναι ο έλεγχος στον οικονομικό και πολιτικό τομέα της κάθε χώρας, προκειμένου να διατηρεί σε υψηλά ποσοστά την αγορά εργασίας και την απασχόληση. Επίσης, όταν χρειάζεται γίνεται δανειστής σε χώρες που έχουν ανάγκη να διορθώσουν την απόκλιση του ισοζυγίου πληρωμών (www.imf.org).

ΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΔΝΤ

Το ΔΝΤ όπως και κάθε οργανισμός έχει θέσει κάποιους σκοπούς και στόχους της ύπαρξής του. Βασικότερος σκοπός του είναι η προώθηση της διεθνούς νομισματικής συνεργασίας ανάμεσα στα κράτη-μέλη του, ώστε να υπάρχει μια ισόροπη ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου. Προκειμένου όμως να συμβεί αυτό, είναι απαραίτητο να προωθηθούν ορισμένα μέτρα, τα οποία μπορούν να χαρακτηριστούν και ως ιδιαίτερα. Κάποια από αυτά είναι τα εξής:

- Η ενιαία διαδικασία ομαλής προσαρμογής εκάστου κράτους μέλους στις συναλλαγματικές ισοτιμίες.
- Διεθνείς διαβουλεύσεις σε περιπτώσεις σημαντικών αλλαγών των ακολουθούμενων πρακτικών.
- Επιβολές ορισμένων περιοριστικών συναλλαγματικών μέτρων.
- Άρση των παραπάνω περιοριστικών μέτρων κατόπιν διαπιστωμένης βελτίωσης της οικονομικής θέσης του συγκεκριμένου κράτους-μέλους.

Με άλλα λόγια, το ΔΝΤ υποστηρίζει την σταθερότητα του Διεθνούς νομισματικού συστήματος δηλαδή του συστήματος ισοτιμιών συναλλάγματος και διεθνών πληρωμών, που δίνουν την δυνατότητα στα κράτη-μέλη και τους πολίτες τους, να επιλέγουν τα αγαθά που θα αγοράσουν και τις υπηρεσίες του θα χρησιμοποιήσουν. Το παραπάνω σύστημα διασφαλίζει την βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη, αυξάνοντας το βιοτικό επίπεδο και μειώνοντας την φτώχεια.

Το ΔΝΤ θεωρείται οργάνωση 184 χωρών. Οι χώρες αυτές είναι χώρες των Ηνωμένων Εθνών, με κάποιες εξαιρέσεις. Ορισμένες από τις χώρες που δεν συμμετέχουν στην οργάνωση αυτή είναι η Β. Κορέα, η Κούβα, η Ανδόρα, το Μόναχο, το Λίχτενσταιν, το Τουβαλού, το Νουρού, το Βατικανό, το Χονγκ Κονγκ, το Μακάο, η Ταϊβάν, η Παλαιστίνη και η Δημοκρατία Sahrawi. Κατά την κρίση της δεκαετίας του '30 πολλές χώρες άρχισαν να υιοθετούν πρακτικές мерκαντισμού, ώστε να προστατέψουν τις οικονομίες τους. Κάποιες από αυτές περιόρισαν τις ξένες εισαγωγές, άλλες υποτίμησαν τα νομίσματα τους και κάποιες άλλες ακολούθησαν τις πολιτικές των περίπλοκων περιορισμών. Τα παραπάνω μέτρα είχαν ως αποτέλεσμα την καταστροφή των χωρών αυτών. Κάπως έτσι προέκυψε η ανάγκη ενός διεθνούς οργανισμού ο οποίος θα ελέγχει το διεθνές νομισματικό σύστημα και θα προωθούσε την σταθερότητα των συναλλαγματικών ισοτιμιών.

Το 1944 το ΔΝΤ δημιουργήθηκε και σύντομα προσαρμόστηκε στις ανάγκες τις εποχής και των χωρών. Ακολούθησε τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις. Η εξέλιξη της τεχνολογίας και των επικοινωνιών βοήθησαν το ΔΝΤ να πραγματοποιήσει ευκολότερα βασικές από τις στρατηγικές του. Το γεγονός αυτό έγινε αντιληπτό με την σταθερή ανοδική πορεία της οικονομίας.

Συμπερασματικά, το ΔΝΤ προσπαθεί μέσα από τις κατάλληλες στρατηγικές για κάθε χώρα να πετύχει τα εξής:

- Την προώθηση της διεθνούς νομισματικής συνεργασίας
- Την διευκόλυνση της επέκτασης και της ισορροπημένης αύξησης του Διεθνούς Εμπορίου
- Την προώθηση της σταθερότητας ανταλλαγής
- Την καθιέρωση ενός πολύπλευρου συστήματος πληρωμών
- Την ενίσχυση της εμπιστοσύνης στα μέλη
- Τον περιορισμό της διάρκειας και του βαθμού ανισορροπίας στα διεθνή ισοζύγια πληρωμών (www.imf.org).

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΚΑΙ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΔΝΤ

Η διοικητική διάρθρωση του ΔΝΤ αποτελείται από ένα ανώτατο διοικητικό όργανο το οποίο ονομάζεται «Συμβούλιο των Διοικητών». Στο «συμβούλιο» αυτό εκπροσωπείται κάθε κράτος-μέλος με έναν Διοικητή και έναν αναπληρωματικό. Αυτό διαρκεί για πέντε έτη. Παράλληλα, μια φορά τον χρόνο το Συμβούλιο πραγματοποιεί την λεγόμενη «Τακτική Σύνοδο». Στην «σύνοδο» αυτή εγκρίνονται τα πεπραγμένα του οργανισμού, όπου εκλέγονται νέοι διευθυντές, ενώ ταυτόχρονα λαμβάνονται διάφορες αποφάσεις, όπως είναι η τυχόν αλλαγή ισοτιμιών ή η περίπτωση να εισέρθουν νέα μέλη στον οργανισμό.

Με το πέρασμα του χρόνου όμως, ορισμένες από τις εξουσίες του Συμβουλίου των Διοικητών έχουν μεταβιβαστεί στο Εκτελεστικό Συμβούλιο, το οποίο αποτελεί το αμέσως υφιστάμενο όργανο του ΔΝΤ. Όσο αναφορά τον Διοικητικό Διευθυντή του Συμβουλίου, αυτός προΐσταται του Εκτελεστικού Συμβουλίου όπως και όλου του Οργανισμού, το οποίο υπολογίζεται στα 4.000 άτομα περίπου από 180 και περισσότερες χώρες. Τέλος, να σημειωθεί ότι κύριες ασχολίες του Εκτελεστικού Συμβουλίου είναι θέματα τρέχουσας φύσεως του οργανισμού καθώς για τα πιο σημαντικά θέματα ασχολείται το Συμβούλιο των Διοικητών (www.imf.org).

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΔΝΤ

Το ΔΝΤ βρίσκει τους πόρους του από τα χρήματα που λαμβάνει από τις συνδρομές των κρατών-μελών. Κάθε μέλος πληρώνει διαφορετικό ποσό το οποίο καθορίζεται από την οικονομική του κατάσταση. Με βάση την πληρωμή αυτή ορίζεται και η θέση του μέλους στο ΔΝΤ όσο αναφορά τα δικαιώματα του στις ψήφους του όπως και στο ποσό που μπορεί να δανειστεί από το ΔΝΤ.

Η παραπάνω εφαρμογή στηρίζεται στα ειδικά δικαιωματικά σχέδια, τα οποία είχαν δημιουργηθεί με βάση την ιδέα του Bretton Woods για την σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία. Τα δικαιωματικά σχέδια δημιουργήθηκαν από το ΔΝΤ το 1968. Δημιουργήθηκαν προκειμένου να διαφυλάξουν τις διακυμάνσεις του δολαρίου Αμερικής. Τα δικαιωματικά σχέδια αποτελούν μια μονάδα απολογισμού με την οποία τα κράτη-μέλη θα έχουν την δυνατότητα να πραγματοποιηθούν ανταλλαγές σε διεθνείς απολογισμούς. Επίσης, μπορούν να ανταλλαχθούν με άλλα ελεύθερα εμπορικά νομίσματα άλλων μελών του ΔΝΤ. Για παράδειγμα, μια χώρα μπορεί να το κάνει αυτό όταν έχει ανάγκη να πληρώσει τις διεθνείς υποχρεώσεις της και χρειάζεται περισσότερο ξένο νόμισμα.

Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τα δικαιωματικά σχέδια είναι όπως και ο δανεισμός από το ΔΝΤ. Οι χώρες δέχονται δικαιωματικά σχέδια ανάλογα με την θέση της μέσα στον οργανισμό. Η ανάγκη όμως για δικαιωματικά σχέδια μειώθηκε 'πταν οι οικονομίες μείωσαν τη σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία.

Όταν μια χώρα οδηγείται σε οικονομική κρίση τότε αυτόματα γίνεται υποτίμηση του νομίσματος της. Η χώρα αυτή στην παρούσα φάση χρειάζεται στήριξη για να ορθοποδήσει ξανά. Την βοήθεια και την στήριξη αυτή την προσφέρει το ΔΝΤ μέσα από οικονομικά προγράμματα μεταρρύθμισης. Η βοήθεια αυτή φυσικά είναι υπό επιτήρηση. Ελέγχεται δηλαδή σε ετήσια βάση η οικονομική της πορεία.

Υπάρχουν 3 πιθανές δυνατότητες δανεισμού από το ΔΝΤ:

- Η εφεδρική συμφωνία, η οποία προσφέρει τη χρηματοδότηση ενός βραχυπρόθεσμου ισοζυγίου πληρωμών.
- Η εκτεταμένη δυνατότητα κεφαλαίων, η οποία είναι μια μεσοπρόθεσμη ρύθμιση, από την οποία οι χώρες δανείζονται συγκεκριμένο χρηματικό ποσό.
- Η δυνατότητα μείωσης της ένδειας, η οποία στοχεύει στην μείωση της φτώχειας θέτοντας θεμέλια για την οικονομική ανάπτυξη (www.imf.org).

ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΝΤ

Παρά τα θετικά που μπορεί να προσφέρει το ΔΝΤ στα κράτη-μέλη του, ο διεθνής αυτός οργανισμός έχει δεχτεί πολλές επικρίσεις ανα διαστήματα. Οι επικρίσεις αυτές πιθανότατα να έχουν προκύψει εξαιτίας της άγνοιας των περισσότερων ανθρώπων των λειτουργιών και των στόχων του ΔΝΤ. Το γεγονός αυτό οφείλεται κατά βάση στην έλλειψη διαφάνειας εντός του οργανισμού, όπως επίσης και στην περίπλοκη φύση του ΔΝΤ γενικότερα. Οι εισηγήσεις που έχουν γίνει στην προσπάθεια βελτίωσης της κατάστασης, καταλήγουν στο ότι είναι απαραίτητο να μειωθούν οι οικονομολόγοι, οι οποίοι κατηγορούνται πως χρησιμοποιούν τις αναπτυσσόμενες χώρες ως πειραματόζωα. Από την άλλη μεριά, κάποιοι έχουν τον φόβο των αλλαγών που προτείνονται από την άποψη ότι εισάγουν ορισμένα θέματα, τα οποία έχουν οδηγήσει σε οικονομικές κρίσεις. Σύμφωνα όμως με την Ούλριχ Μπεκ, βασικός στόχος τους ΔΝΤ είναι η αποτροπή μια παγκόσμιας οικονομικής κρίσης (www.imf.org).

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ BRETTON WOODS

Η συμφωνία του Bretton Woods (Φεκ 315 Α|27-12-1945) ήταν αυτή που οδήγησε στην ίδρυση του ΔΝΤ έναν χρόνο μετά. Η συμφωνία αυτή όπως και το ΔΝΤ έχει δεχτεί ορισμένες επικρίσεις όσο αναφορά την λειτουργία του. Για παράδειγμα, οι επικρίσεις αυτές ισχυρίζονται πως αυτοί οι οποίοι κατευθύνουν την πολιτική του ΔΝΤ, στήριξαν κατά κύριο λόγο καπιταλιστικές και στρατιωτικές δικτατορίες, οι οποίες έχουν φιλικές προσεγγίσεις σε αμερικανικές και ευρωπαϊκές εταιρίες. Άλλος ένας ισχυρισμός των επικριτών, είναι ότι το ΔΝΤ είναι γενικότερα απαθές ακόμα και εχθρικό όσο αναφορά τις απόψεις του για την δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα εργατικά δικαιώματα. Όλη αυτή η αντιπαράθεση έχει οδηγήσει στην δημιουργία ενός κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης.

Συγκεκριμένα από οικονομολόγους έχουν γίνει δύο επικρίσεις. Αυτές αφορούν το ότι η οικονομική βοήθεια δίνεται κάτω από διάφορες προϋποθέσεις που περιλαμβάνουν Προγράμματα Διαρθρωτικής Προσαρμογής. Οι προϋποθέσεις αυτές υποστηρίζεται ότι παρεμποδίζουν την κοινωνική σταθερότητα και αυτό έχει ως συνέπεια να παρεμποδίζονται και βασικοί στόχοι του ΔΝΤ. Επιπλέον, οι επικρίσεις αυτές ισχυρίζονται ότι τα Προγράμματα Διαρθρωτικής Προσαρμογής οδηγούν στην αύξηση της φτώχειας στις χώρες που δέχονται τη βοήθεια. Σύμφωνα με τον Τζόζεφ Ε. Στλιγκιτς το ΔΝΤ δεν έχει έγκυρο στόχο, επειδή σχηματίστηκε προκειμένου να παρέχει κονδύλια σε χώρες ώστε να υλοποιήσουν την αποκατάσταση των πληθυσμιακών μεγεθών.

Παρά όλες τις επικρίσεις όμως ο λόγος για τον οποίο έγινε η συμφωνία του Bretton Woods είναι γιατί θεωρήθηκε πως υπήρχε η ανάγκη να υπάρξει ένα σύστημα το οποίο θα αποτελεί υποστηρικτή της σταθερότητας ισοτιμιών. Πιο αναλυτικά, το σύστημα αυτό προωθούσε την ισοτιμία ανάμεσα στα νομίσματα των χωρών που συμμετείχαν σε αυτό. 44 χώρες συμμετείχαν, χώρες οι οποίες είχαν νικήσει τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Το σύστημα αυτό ίσχυσε εως το 1971, όταν ο Ρίτσαρντ Νίξον (ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ) αποφάσισε να σταματήσει την λειτουργία του συστήματος του Bretton Woods, ακυρώνοντας με αυτόν τον τρόπο την μετατρεψιμότητα του δολαρίου σε χρυσό (www.imf.org).

ΔΝΤ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΝΤ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Οι G-20 του ΔΝΤ είναι οι ηγέτες της ομάδας των είκοσι, οι οποίοι είναι οι ηγέτες των κυρίαρχων αναπτυγμένων χωρών, δηλαδή των χωρών με την μεγαλύτερη οικονομική δύναμη, οι οποίοι κατά βάση αποτελούν το ΔΝΤ. Κάποιες από τις χώρες αυτές για παράδειγμα είναι η ΗΠΑ, η Γερμανία, η Ρωσία και άλλες 17 εξίσου δυνατές χώρες. Τα τελευταία χρόνια οι G-20 έχουν ζητήσει να γίνει προσπάθεια βελτίωσης της εκπροσώπησης των αγορών που δεν έχουν αναπτυχθεί ακόμα. Για να συμβεί αυτό χρειάζονται ορισμένες μεταρρυθμίσεις, οι οποίες εκτός από τον παραπάνω στόχο, έχουν επίσης και ως στόχο να λάβουν 54 κράτη-μέλη αυξήσεις ποσοστών όπως είναι η Κορέα και η Ινδία. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές είναι το βήμα που χρειάζεται ώστε να επιτευχθεί η αύξηση της συμμετοχής των αναδυόμενων αγορών και της διατήρησης της σημασίας της γνώμης των χωρών με χαμηλό εισόδημα.

Πιο συγκεκριμένα, οι παραπάνω μεταρρυθμίσεις που έχουν προγραμματιστεί είναι οι εξής:

- Το νέο πιστωτικό όριο για τις καλά διαχειριζόμενες οικονομίες των αναδυόμενων αγορών.
- Οι νέοι κανόνες για τους όρους των δανείων του ΔΝΤ.
- Η περισσότερη ευελιξία και οι λιγότεροι όροι.

Αναλυτικότερα, το νέο πιστωτικό όριο θα γίνεται με τον εξής τρόπο, οι εκταμιεύσεις δεν θα γίνονται σε στάδια και επιπλέον δεν θα υπάρχουν όροι όταν μια χώρα έχει εγκριθεί για την Ευέλικτη Γραμμή Πίστωσης (Flexible Credit Line) του ΔΝΤ. Παραδείγματος χάρη, η Κολομβία, το Μεξικό και η Πολωνία έχουν λάβει πιστώσεις ύψους 78 δις. Δολαρίων. Όσο αναφορά τους νέους κανόνες για τους όρους του ΔΝΤ, οι δομικές μεταρρυθμίσεις θα γίνονται μόνο όταν θεωρούνται απαραίτητες για την ανάκαμψη της κάθε χώρας. Η επιτήρηση τους και των πολιτικών που ακολουθούν, θα πραγματοποιούνται πολύ διακριτικά καθώς θα χαλαρώσουν οι συνέπιες που θα έχει μια χώρα εάν δεν καταφέρει να υλοποιήσει ένα μέτρο μέσα στην συγκεκριμένη προθεσμία. Τέλος, σχετικά με την ευελιξία και τους μειωμένους όρους, φαίνεται ότι τα προγράμματα που στηρίζει το ΔΝΤ θα έχουν την δυνατότητα να προσαρμόζονται στις ιδιαίτερες ανάγκες της κάθε χώρας. Επίσης, τα προγράμματα αυτά θα εστιάζουν σε θέματα έκτακτης ανάγκης προκειμένου να καταπολεμήσουν την κρίση.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, το ΔΝΤ είναι ένα σύστημα το οποίο οφείλει την δημιουργία του στην ανάγκη καταπολέμησης οικονομικών ζητημάτων και κατά κύριο λόγο της κρίσης. Για τον λόγο αυτό το ΔΝΤ και τα μέλη που το αποτελούν αποφασίζουν και συμφωνούν σε όρους και κανόνες, οι οποίοι έχουν στόχο τους να βελτιώσουν την οικονομική ακεραιότητα της εκάστοτε χώρας που το έχει ανάγκη. Επιδιώκει δηλαδή, την

οικονομική παγκόσμια εξισορρόπηση, παρέχοντας ενδιαφέρον και στήριξη στην παγκόσμια οικονομία (www.imf.org)

Η ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΝΤ

Τις τελευταίες δεκαετίες η παγκόσμια οικονομία αντιμετωπίζει μια μεγάλη κρίση, γεγονός που έχει ωθήσει το ΔΝΤ να λάβει τα κατάλληλα μέτρα ώστε να βοηθήσει τα κράτη-μέλη του. Για παράδειγμα, αύξησε τα δάνεια που δίνει στα κράτη μέλη που τα έχουν ανάγκη, έχοντας την εμπειρία που είναι απαραίτητη ώστε να τα συμβουλευτεί για τις πολιτικές που πρέπει να ακολουθήσουν και να εφαρμόσουν. Ταυτόχρονα όμως πραγματοποιεί και το ίδιο ΔΝΤ μεταρρυθμίσεις όσο αναφορά τις λειτουργίες του, με σκοπό να ανταποκρίνεται καταλληλότερα στις ανάγκες των κρατών-μελών.

Πιο αναλυτικά, το ΔΝΤ προκειμένου να ανταποκριθεί άμεσα στην παγκόσμια οικονομική κρίση, που πλήττει τα κράτη-μέλη της, αύξησε τις δανειακές δεσμεύσεις σε ποσό που αγγίζει τα 160 δις. Δολάρια. Μια επιπλέον απόφαση που υιοθέτησε το ΔΝΤ κατά της οικονομικής κρίσης ήταν η ανάγκη να κατέχει μια παγκόσμια οπτική γωνία σχετικά με τις προβλέψεις, τις συμβουλές και τα πορίσματα που τίθενται προς αντιμετώπιση της κρίσης, αναπτύσσοντας με τον τρόπο αυτό την εμπειρία του. Επίσης, θεώρησε το ΔΝΤ σημαντικό την δυνατότητα να μπορεί να προσαρμόζεται στις ανάγκες της κάθε χώρας. Άλλο ένα μέτρο που πήρε το ΔΝΤ είναι η συγκέντρωση δεσμεύσεων ώστε να καταφέρει να τριπλασιάσει του πόρους του. Τέλος, προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την κατάσταση που έχει δημιουργήσει η κρίση με σκοπό να αυξήσει την εμπειρία του.

Συνοπτικά, οι δράσεις του ΔΝΤ ενάντια στην παγκόσμια οικονομική κρίση είναι:

- Η αύξηση δανείων
- Η παροχή αναλύσεων και στοχευόμενων συμβουλών
- Η μεγαλύτερη ευελιξία
- Το χρηματοοικονομικό δίκτυ ασφαλείας
- Η άντληση διδαγμάτων από την κρίση

Όσο αναφορά το δίκτυ ασφαλείας που προαναφέρθηκε, πραγματοποιείται με σκοπό να λαμβάνονται υπόψη οι ανάγκες όλων των χωρών, ακόμα και των ευάλωτων. Για παράδειγμα, για χώρες οι οποίες χαρακτηρίζονται από χαμηλό εισόδημα, περιλαμβάνουν κατώτατα όρια όσα αναφορά τις κοινωνικές δαπάνες και όχι μόνο. Σημαντικό είναι να αναφερθεί το γεγονός πως το ΔΝΤ έχει στενή συνεργασία με την παγκόσμια Τράπεζα και με διάφορους δωρητές με σκοπό να εξασφαλίσει την εξωτερική χρηματοδότηση της κοινωνικής προστασίας και επιπλέον να προωθήσει την μεταρρύθμιση των συστημάτων κοινωνικής πρόνοιας. Με λίγα λόγια, ο στόχος αυτός μπορεί να ονομαστεί και ως «Αρωγή στους φτωχότερους» (www.imf.org).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η εξέλιξη της τεχνολογίας, της πληροφόρησης και των επικοινωνιών ώθησε στην εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομίας. Σημαντικό ρόλο σε αυτό έπαιξε η αλληλεξάρτηση των οικονομικών μέσα από το διεθνές εμπόριο, τις κινήσεις των κεφαλαίων και την μεταφορά της τεχνολογίας. Αποτέλεσμα όλης αυτής της εξέλιξης είναι η ενοποίηση της παγκόσμιας αγοράς μέσα από την μείωση των τιμών των τηλεπικοινωνιών, της επεξεργασίας δεδομένων και της αποθήκευσης και μετάδοσης τους, που ευνοούν τις εμπορικές συναλλαγές.

Οι σύγχρονες τεχνολογίες διευκολύνουν τις μετεγκαταστάσεις των επιχειρήσεων, οι οποίες πραγματοποιούνται κατά κύριο λόγο στις αναπτυγμένες χώρες. Ταυτόχρονα, γίνεται ενίσχυση των ενδοπεριφερειακών συναλλαγών, δηλαδή οι συναλλαγές μεταξύ των χωρών της ίδιας περιφερειακής ζώνης.

Πιο συγκεκριμένα, η διεθνοποίηση της παγκόσμιας οικονομίας συνεπάγεται με το διεθνές εμπόριο και η πολυεθνική των επιχειρήσεων συνεπάγεται με τις μετεγκαταστάσεις των επιχειρήσεων. Όσο αναφορά την οικονομική παγκοσμιοποίηση, αυτή έχει ως κινητήρια δύναμη της τις χρηματαγορές και τις ραγδαίες τεχνολογικές εξελίξεις.

Σύμφωνα με τον A. Smith (1776), το βασικό στοιχείο για την αύξηση της παραγωγικότητας είναι η αρχή του καταμερισμού της εργασίας. Υποστηρίζει δηλαδή ότι όσο μεγαλύτερη η αγορά της εργασίας τόσο μεγαλύτερη θα είναι η αύξηση της παγκοσμιοποίησης. Σύμφωνα με την γνώμη αυτή ήταν και η άποψη του D. Ricardo (1817), οποίος υποστηρίζει ότι όχι μόνο μεγιστοποιείται η παραγωγικότητα με την εξειδίκευση της εργασίας και το άνοιγμα των αγορών, αλλά ταυτόχρονα γίνεται και συσσώρευση του κεφαλαίου. Τονίζει επίσης ότι το διεθνές εμπόριο αποτελεί κλειδί για την επένδυση και παράλληλα την ανάπτυξη. Η ιδέα αυτή του Ricardo οδήγησε στη θεωρία του ιμπεριαλισμού. Ο Marx προέκτεινε αυτή την ιδέα. Για παράδειγμα, υποστήριξε ότι η εισαγωγή φθηνών αγροτικών προϊόντων οδηγεί στην μείωση των μισθών και κατά συνέπεια στην μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται η αντιστάθμευση της μείωσης των κερδών. Από την άλλη πλευρά, οι εξαγωγές βοηθούν στο να ξεπεραστεί μια κρίση υπερπαραγωγής. Όλα τα παραπάνω όμως, και ως εκ τούτου ο καπιταλισμός, φαίνεται ότι δεν μπορεί να συμβεί στην πράξη σε μια χώρα. Το άνοιγμα των αγορών είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάπτυξη. Ο καπιταλισμός είναι μεν συνυφασμένος με την παγκοσμιοποίηση αλλά η ανάπτυξη του στηρίζεται και δημιουργεί ανισότητες.

Τα κράτη προσπάθησαν να καθιερώσουν τις ανεξάρτητες εθνικές αρχές και να καταμερίσουν το μονοπώλιο σε περισσότερες μονάδες ώστε να μετατραπεί σε ολιγοπώλιο. Επήλθαν όμως μεγάλες αναδιάρθρωσεις στο παραγωγικό σύστημα. Οι επιχειρήσεις αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν τη χρηματική σφαίρα, για να αυξήσουν την κερδοφορία τους και να ικανοποιήσουν τους μετόχους τους. Αυτή κίνηση όμως δεν εννόησε τον εκσυγχρονισμό της παραγωγικής διαδικασίας. Απόδειξη σε αυτό αποτέλεσαν οι πτωχεύσεις μεγάλων πολυεθνικών ομίλων.

Συμπερασματικά, η παγκοσμιοποίηση διευρύνει τις εισοδηματικές ανισότητες και δημιουργεί ολιγοπωλικές καταστάσεις οι οποίες αφορούν κατά κύριο λόγο τις αναπτυγμένες χώρες, αφήνοντας στο περιθώριο τις αναπτυσσόμενες. Όσο αναφορά τις αναπτυσσόμενες χώρες, υπάρχουν εκείνες που βελτιώνουν την θέση τους (π.χ. Κίνα), εκείνες που ενσωματώνονται στο σύστημα αυτό (π.χ. Τουρκία), εκείνες που μπορεί μελλοντικά να βελτιώσουν την θέση τους (π.χ. Μαρόκο) και εκείνες που έχουν περιθωριοποιηθεί (π.χ. χώρες της Υποσαχάριας Αφρικής). (Ρουμελίωτης, Διεθνής Οικονομική Διακυβέρνηση)

ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ

Το διεθνές εμπόριο είχε πολλά πλεονεκτήματα στις χώρες που ακολούθησαν την απελευθέρωση του εμπορίου. Υπάρχουν αρκετά επιχειρήματα που το υποστηρίζουν αυτό:

- Το άνοιγμα των αγορών είναι ένας δυναμικός παράγοντας για πρόοδο, γιατί οι παραγωγοί ανταγωνίζονται μεταξύ τους και κατά αυτόν τον τρόπο προωθείται η καινοτομία.
- Η εξειδίκευση της παραγωγής επιτρέπει την καλύτερη κατανομή των πόρων σε διεθνές επίπεδο.
- Το καθεστώς προστασίας ευνοεί τη διατήρηση υψηλότερου κόστους παραγωγής και τιμών, το οποίο συμβάλλει στη μειωμένη αγροτική δύναμη των καταναλωτών και στην περιορισμένη εμπειρία.

Οι χώρες με υψηλούς συντελεστές ανοίγματος των αγορών τους πραγματοποιούν υψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης. Το επιχείρημα αυτό χρησιμοποίησαν το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα για να προωθήσουν διαρθρωτικές αλλαγές στις αναπτυσσόμενες χώρες και για να επιβάλλουν την απελευθέρωση του εξωτερικού εμπορίου. Με άλλα λόγια έχουν γίνει προσπάθειες να αναπτυχθούν και να εξελιχθούν μέσα από το διεθνές εμπόριο της τοπικής παραγωγής οι αναπτυσσόμενες χώρες. Οι δασμοί όμως που δέχονται από τις αναπτυγμένες χώρες είναι υψηλοί.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

η διαχείριση της παγκόσμιας οικονομίας έχει γίνει δυσκολότερη εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης και της παγκόσμιας οικονομικής διαταραχής που σημειώθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1990. Στη συνδιάσκεψη του BrettonWoods τέθηκαν διεθνείς κανόνες, για να μπει σε τάξη το διεθνές εμπόριο και οι νομισματικές υποθέσεις, καθώς η παγκόσμια οικονομία είχε καταστεί εκτός ελέγχου.

Το διεθνές εμπόριο σημαίνει την ελευθερία στην διακίνηση των κεφαλαίων και την απεριόριστη πρόσβαση των πολυεθνικών στις αγορές ολόκληρης της υφελίου.

Ο σκοπός των οικονομικών δραστηριοτήτων καθορίζεται από τις νόρμες, τις αξίες και τα συμφέροντα των εθνικών κοινωνικών και πολιτικών συστημάτων στα οποία εντίθεται οι οικονομικές δραστηριότητες. Τα χαρακτηριστικά της παγκόσμιας οικονομίας καθορίζονται και θα εξακολουθήσουν να καθορίζονται σε μεγάλο βαθμό από την ασφάλεια και τις πολιτικές σχέσεις μεταξύ των μειζόνων δυνάμεων όπως είναι οι ΗΠΑ, η Δ. Ευρώπη, η Ιαπωνία, η Κίνα και η Ρωσία (Gilpin).

Η παγκοσμιοποίηση αποτελεί μια διαδικασία αλληλεξάρτησης, αλληλεπίδρασης και διασύνδεσης των εθνικών οικονομιών και των επιχειρήσεων σε παγκόσμιο επίπεδο. Αποτελεί μια σύνθετη διαδικασία με πολλές συναφείς μορφές εκδήλωσης, με κυριότερες την τεχνολογική, την οικονομική, την περιβαλλοντική, την πολιτική, την θεσμική και την πολιτισμική παγκοσμιοποίηση.

Μέσα από την παγκοσμιοποίηση πετυχαίνονται τα εξής:

- Η παγκοσμιοποίηση του εμπορίου και η απελευθέρωση των αγορών.
- Η αύξηση του ρόλου των πολυεθνικών εταιριών και των ξένων επενδύσεων.
- Η γρήγορη επέκταση των χρηματοοικονομικών κρίσεων σε περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο.
- Η διεύρυνση του διεθνούς αναπτυξιακού χάσματος.
- Η απαίτηση παγκοσμίων ρυθμίσεων για την καταπολέμηση της φτώχειας.

Πολλά από τα παραπάνω μπορούν να θεωρηθούν και ως προβλήματα. Προβλήματα επίσης είναι και τα εξής:

- Η υπερχρέωση πολλών χωρών.
- Η παγκοσμιοποίηση της ρύπανσης, η οποία καθιστά αναγκαία την διαμόρφωση παγκοσμίων ρυθμίσεων και κανόνων για την προστασία του περιβάλλοντος.

Παρόλα αυτά το γεγονός είναι ότι δεν υπάρχουν προοπτικές για τη δημιουργία ενός παγκοσμίου κράτους. Όμως, υπάρχουν δυνατότητες να επιτευχθεί σταδιακά μια παγκόσμια διακυβέρνηση στον τομέα της εκπαίδευσης, της υγείας, του περιβάλλοντος και με άλλους τομείς. Η προσπάθεια αυτή ξεκίνησε από τον ΟΗΕ, ο οποίος έχει 3 βασικούς στόχους.:

- Την προώθηση της βιώσιμης ανθρώπινης ανάπτυξης.

- Την συγκέντρωση των υλικών και των πνευματικών πόρων στους σημαντικότερους τομείς της βιώσιμης ανάπτυξης π.χ. καταπολέμηση φτώχειας, δημιουργία θέσεων εργασίας, προστασία των γυναικών.
- Την ενίσχυση της διεθνούς συνεργασίας.
(Κόντης-Τσαρδανίδης)

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ KEYNES

«ο Τζων Μέυναρντ Κέυνς ήταν Άγγλος οικονομολόγος, μαθηματικός, καθηγητής Πανεπιστημίου, συγγραφέας και ανώτατος κρατικός υπάλληλος. Ήταν ένας από τους σημαντικότερους οικονομολόγους του 20^{ου} αιώνα. Δημιούργησε, με τα έργα του και τους οπαδούς του, τη λεγόμενη κεϋσιανή σχολή στην οικονομικής επιστήμη» (el.wikipedia.org)

Η κεϋσιανή ρύθμιση ορίζει την αναδιανομή των κερδών του κεφαλαίου σε κατώτερες τάξεις, με σκοπό την αποφυγή της κοινωνικής δυσαρέσκειας και των αναταραχών. Αρχικά, ο Κέυνς πρότεινε την άνοδο των δημοσίων δαπανών σε περιόδους κρίσεων για να καλύψουν τα ελλείμματα τους. Βασικός στόχος είναι η επανόρθωση της ισορροπίας. Υποστήριξε την αύξηση των ελλειμμάτων στις κρίσεις, τα οποία όμως χρηματοδοτούνται από πλεονάσματα στις εποχές που δεν υπάρχει κρίση. Επιπλέον, ήταν αντίθετος στην αύξηση της φορολογίας σε περιόδους κρίσης (el.wikipedia.org).

Το 1929 ξέσπασε η παγκόσμια οικονομική κρίση γνωστή ως «κραχ», με αποτέλεσμα να χαθεί ένα μέρος του παγκόσμιου εισοδήματος και να αυξηθεί κατακόρυφα η ανεργία. Τότε προέκυψε η ανάγκη να βρεθεί άμεση λύση, την οποία αναζήτησαν οικονομολόγοι, πολιτικοί και συνδικαλιστές. Κάπως έτσι έκανε την εμφάνιση της η θεωρία του Κέυνς ή αλλιώς η Γενική Θεωρία. Συγκεκριμένα, η ο Κέυνς αναφέρει πως «το σημείο στην συνάρτηση συνολικής ζήτησης που καθίσταται ενεργό επειδή αν ληφθεί σε συνδυασμό με τις συνθήκες της προσφοράς, αντιστοιχεί στο επίπεδο της απασχόλησης που μεγιστοποιεί την προσδοκία κέρδους του επιχειρηματία». Επίσης, υποστηρίζει πως είναι όφελος των μισθωτών να αντιστέκονται σε οποιαδήποτε μείωση των αποδοχών τους όταν το διαπραγματεύονται οι εργοδότες τους, γιατί το μοναδικό αποτέλεσμα θα είναι να βρεθούν οι εργαζόμενοι σε μειονεκτικότερη θέση. Κατά τον Κέυνς η μόνη λύση για να μειωθεί η ανεργία είναι η κρατική παρέμβαση και η χρηματοδότηση της οικονομίας, ώστε να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας.

Η προσέγγιση αυτή αποτελεί κατά κύριο λόγο θεωρία απασχόλησης και λιγότερο θεωρία ανεργίας. Ο Κέυνς υποστήριξε επίσης πως ο όγκος της απασχόλησης εξαρτάται από 3 βασικούς παράγοντες. Πρώτον, τη συνολική προσφορά εργασίας. Δεύτερον, τη ροπή προς κατανάλωση. Τρίτον, τον όγκο επένδυσης κεφαλαίου. Μέσα από αυτή του την πρόταση, ο Κέυνς θέλει να επισημάνει την ανάγκη τόνωσης της καταναλωτικής ζήτησης ως μεθόδου οικονομικής ανάπτυξης. Συγκεκριμένα ανέφερε πως «αν οι επενδύσεις ενισχύσουν τους κλάδους που παράγουν καταναλωτικά αγαθά, η συνολικής αύξηση της απασχόλησης θα είναι πολλαπλάσια».

Συνοπτικά, η θεωρία του Κέυνς στόχευε στην βοήθεια προς τους φτωχότερους και τους άνεργους, στην ανάπτυξη της οικονομίας σε φυσιολογικά επίπεδα και την βελτίωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος της χώρας με στόχο την αποφυγή κάποιας παρόμοιας κατάστασης (socialpolicy.gr, Γεωργία Ντάσιου)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το ΔΝΤ είναι ένας διεθνής οργανισμός, ο οποίος ιδρύθηκε το 1945 με σκοπό να δημιουργήσει και να συντηρήσει το διεθνές νομισματικό σύστημα. Πιο συγκεκριμένα δίνει έμφαση στις συναλλαγματικές ισοτιμίες και στα ισοζύγια πληρωμών. Επίσης, προωθεί την ύπαρξη ενός ισορροπημένου οικονομικού εμπορίου. Στην δημιουργία όμως του ΔΝΤ οδήγησε η συμφωνία του Bretton Woods, η οποία είχε στόχο την προώθηση της ισοτιμίας ανάμεσα στα νομίσματα των χωρών που συμμετείχαν στο σύστημα. Το σύστημα που ακολουθεί το ΔΝΤ διασφαλίζει με άλλα λόγια τη βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη, αυξάνοντας το βιοτικό επίπεδο και μειώνοντας την φτώχεια. Το ΔΝΤ προσαρμόζεται στις ανάγκες των χωρών και ακολουθεί την κάθε εποχή. Τα χρήματα του το ΔΝΤ τα βρίσκει από τις συνδρομές των κρατών-μελών, οι οποίες είναι αντίστοιχες των οικονομικών καταστάσεων των χωρών. Με βάση αυτές τις συνδρομές ορίζονται και οι θέσεις τους ως μέλη του ΔΝΤ όσο αναφορά τα δικαιώματα τους στις ψήφους τους και στα ποσά που έχουν την δυνατότητα να δανειστούν. Με τους παραπάνω τρόπους το ΔΝΤ συμβάλλει στην παγκόσμια οικονομία, ταυτόχρονα όμως με το διεθνές εμπόριο, με το οποίο πραγματοποιείται η αλληλεξάρτηση των οικονομιών. Με τον τρόπο αυτό πετυχαίνεται η ενοποίηση της παγκόσμιας αγοράς, η οποία προσφέρει πολλά οφέλη στην οικονομία των χωρών, με κυριότερο όφελος την μείωση της φτώχειας. Συμπερασματικά, η παγκοσμιοποίηση αποτελεί μια διαδικασία αλληλεξάρτησης, αλληλεπίδρασης και διασύνδεσης των εθνικών οικονομιών και των επιχειρήσεων σε παγκόσμιο επίπεδο με την βοήθεια του ΔΝΤ και του Διεθνούς εμπορίου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Από βιβλία:

Ρουμελιώτης, *Διεθνής Οικονομική Διακυβέρνηση*

Ρουμελιώτης, *Παγκόσμια Οικονομική Διακυβέρνηση*

Gilpin, *Η Παγκόσμια Οικονομία του 21^{ου} αιώνα*

Αντώνης Κόντης-Χαράλαμπος Τσαρδανίσης, *Διεθνής Πολιτική Οικονομία*, Εκδόσεις Παπαζήση, 2005

Ευάγγελος Σίσκος, *Παγκόσμια Ευρωπαϊκή Οικονομία*, Εκδόσεις Πατάκη-Οικονομικές Επιστήμες, 2017

Από το διαδίκτυο:

www.socialpolicy.gr , Γεωργία Ντάσιου

www.imf.org

www.socialpolicy.gr